

Jaarrede voorzitter College van Diakenen op gemeentevergadering 19 november 2015.

Zusters en broeders,

Het is voor mij wat vreemd dit zo uit te spreken. Ik ben net wat te ver van de traditionele kerk opgegroeid om me vertrouwd te voelen met deze woorden. Ik kies ze toch, omdat deze traditionele woorden een heel mooie symboliek met zich mee dragen. Er zit een wereld van eendracht in opgesloten, maar ook een wereld van verschil: rivaliteit en belangen tegenstellingen, elkaar pootje haken en zelfs broedermoord.

Het lijkt soms 'hoop tegen beter weten in'.

In de wereld en ook in de kerkelijke wereld is het zootje. Veel goede wil, maar ook veel onmacht. We zien dat op dit moment overal om ons heen.

De diaconie vertegenwoordigt bij uitstek het deel van de kerk dat in de wereld staat. Met zijn poten in de modder. Ik zeg dat niet om te somberen, maar de wereld ziet er dezer dagen niet mooi uit. Terrorisme houdt velen in een angstgreep. De grote stroom vluchtelingen, die wij - mensen - wel willen helpen, maakt ons ook ongerust. En ook binnenkerkelijk is het lastig eendrachtig te blijven.

Wat is daarop het diaconale antwoord?

'Gemeente van Christus' zijn? Dat valt nog niet mee!

Een jaar geleden was de diaconie zelf aan een crisis ten prooi gevallen. Er was veel boosheid en teleurstelling. Veel wantrouwen over en weer van het college van diakenen naar de kerkrentmeesters Van AK naar CvD.

Of alle problemen zijn opgelost durf ik niet te beweren. Ik weet dat niet, maar we werken nu goed samen in een prettige sfeer. Daar is hard aan gewerkt. Niet alleen door mij en de andere diakenen, ook door de leden van de algemene kerkenraad en met name de leden van het moderamen, Kees de Heer, Reinder Haakma en ook de predikanten hebben in hoge mate daaraan bijgedragen.

Terwijl het gewone werk door de diakenen gewoon doorging onder het motto: 'tijdens de verbouwing is de winkel open' was bezinning op de verhouding tussen ambitie en mogelijkheden van de diaconie hoogst noodzakelijk. Het vertrek van Martin heeft ons de ogen geopend voor de onmogelijkheid van zijn positie. Achteraf kun je zeggen dat de mislukking van het project 'diaconaal werker' eigenlijk al vanaf het begin ingebouwd was.

Met behulp van gemeenteadviseur Atie de Vos zijn we aan de wederopbouw begonnen. Voortbouwend op de al door Martin Mensink begonnen inzet op kracht en waardering voor wat al het geen aan diaconaal werk wordt verricht, zijn we gaan zoeken naar de mogelijkheden van onze diaconie in Eindhoven en naar waar de organisatie beter kan.

Inmiddels zijn we in een vergevorderd stadium van het schrijven van een beleidsplan en het ontwerp van een vernieuwde structuur voor de diaconie. Wij verwachten nog

dit jaar een conceptbeleidsplan 2016 - 2020 en een daarbij behorende organogram voor de diaconie zowel bij de diakenen, als de wijkkerkenraden en de AK ter advisering en voor overleg neer te leggen. Wij hopen dan begin volgend jaar het beleidsplan vast te stellen en ter goedkeuring aan de AK voor te leggen.

Het concept beleidsplan zal t.z.t. worden gepubliceerd en voor geïnteresseerden ter inzage zijn. We willen daarin een visie op diaconaat neerleggen die we de komende vier jaar gaan uitwerken. Ik noem enkele uitgangspunten:

Diaconie is wat diakenen doen, ofwel we gaan uit van de praktijk van de dagelijkse werkelijkheid. Daarnaast maken we een aanzienlijke lijst van aandachtspunten, waarvan wij vinden dat die tot ons diaconale werk behoren of zouden moeten behoren. Daaruit maken wij telkens een keuze, waarvan wij onze mogelijkheden gaan onderzoeken die wij vervolgens het liefst uitvoeren.

Tenslotte komt er mogelijk een lijst van zaken die wij niet doen, of waarvan wij de mogelijkheden daartoe op dit moment niet zien.

Het diaconaat omvat verschillende terreinen en gaat niet alleen om het verdelen van collectegelden. Natuurlijk willen wij er zijn voor de mens in nood en 'Helpen waar geen helper is.

Een belangrijke taak voor de diakenen ligt in de wijkgemeente, de deelname in de wijkkerkenraad en de liturgische taken in de eredienst, maar ook voorlichting en hulp aan de gemeente, zodat ieder gemeentelid diaconaal kan zijn en de gemeente in zijn geheel een diaconaal gezicht krijgt. Het is aan iedere wijkgemeente om daar zelf invulling aan te geven. We hoeven niet allemaal gelijkvormig te zijn. Maar niet iedereen wil ambtsdrager zijn of acht zich daarvoor geschikt. Degenen die desondanks belangrijk diaconaal werk doen willen wij wel een plaats en erkenning geven als diaconaal medewerker.

Het college van diakenen zal ook moeten nadenken hoe zij het gezicht van de PGE in de hele samenleving (de wereld) kan zijn. Hoe wij ons daadwerkelijk kunnen manifesteren.

Is er iemand van u die wel eens van de Collins discussie heeft gehoord? Ik kwam het tegen in een van de handboeken die ten behoeve van het diaconaat zijn geschreven. Collins is een Australische RK theoloog die onderzoek heeft gedaan naar de betekenis van het Griekse woord diaconia. Het is meer dan de gebruikelijke opvatting, dat diaconie zich beperkt tot 'zorg voor de mens in nood'. Hij bracht naar voren dat het woord 'diaconia' ook 'verbinden' betekent en de opdracht tot 'bemiddelen' en 'communicatie' bevat. In het kader van het begin van mijn betoog waarin ik de nood van de wereld zowel in groter verband als binnenkerkelijk aan de orde stelde, lijkt mij het een mooie diaconale taak om te bemiddelen en verbinding leggen.

Dat past bij mij. Sinds ik ruim een jaar geleden aan deze functie als voorzitter ad interim begon heb ik getracht deze rol te vervullen. En - inmiddels als volwaardig voorzitter benoemd en bevestigd - hoop ik dat in naam van Christus te kunnen voortzetten,

Een paar puntjes waar ik nu niet uitvoerig op in ga wil ik nog even noemen:

Het iDoe (interkerkelijk diaconaal overleg Eindhoven); het vluchtelingenwerk en de politiek. Deze onderwerpen zullen het komende jaar weer meer de aandacht krijgen die het ook toekomt.

Het jaarverslag 2013 is verschenen en staat op de website het jaarverslag 2014 is gereed op de finale eindredactie na.

Leo Steinhauzer